

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **V. S.**, narozený X
státní příslušnost Ukrajina
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 10. 2020,
č. j. CPR-13185-8/ČJ-2019-930310-V238,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 25. 2. 2019, č. j. KRPS-358748-27/ČJ-

2018-010023-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 118 odst. 1 a § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění zákona č. 222/2017 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce měl být na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, přičemž porušení povinností plynoucích ze zákona o pobytu cizinců bylo v případě žalobce shledáno příslušnými správními orgány opakovaně – dne 26. 5. 2014 nabylo právní moci rozhodnutí žalované ze dne 21. 5. 2014, č. j. CPR-1695-2/ČJ-2014-930310-V238, jímž bylo žalobci správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců uloženo poprvé. Výkon zaměstnání v rozporu s ustanoveními zákona o pobytu cizinců byl opětovně zjištěn dne 29. 11. 2018 v areálu společnosti A. B. v obci M. v okrese B. (dále jen „A. B.“). Doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla žalovanou stanovena na 2 roky, přičemž lhůta (zákon i správní orgán I. stupně nepřesně hovoří o „době“) k vycestování žalobce z území České republiky byla stanovena do 14 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce je názoru, že napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých právech. Nezákonnost napadeného rozhodnutí žalobce spatřuje jednak v porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť správní orgány jednak nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, jednak si neopatřily podklady pro svá rozhodnutí v souladu s § 50 odst. 2 správního řádu. Žalobce namítá, že v jeho případě nebylo na základě provedeného dokazování dostatečným způsobem prokázáno, že se dopustil výkonu nelegálního zaměstnání, neboť v době kontroly disponoval platným vylepeným dlouhodobým vízem vydaným Polskou republikou, číslo X, počet vstupů multiple na 180 dní. Dle názoru žalobce se žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec nezabývala možností, že žalobce byl na území České republiky vyslán na pracovní cestu na základě dohody mezi společnostmi C. s.r.o. a polským zaměstnavatelem žalobce.
3. Žalobce zásadně nesouhlasí se závěrem správních orgánů o možnosti vycestovat do své vlasti, tj. na Ukrajinu, přičemž konkrétně nesouhlasí se závazným stanoviskem ministra vnitra ze dne 20. 4. 2019, č. j. MV-40216-2/OAM-2020 (dále jen „potvrzující závazné stanovisko“). K tomu uvádí, že v jeho vlasti v současné době probíhá dlouhodobý vnitrostátní válečný konflikt, který nepolevuje na intenzitě, a mezi mrtvými je i civilní obyvatelstvo. Z informací Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“) o situaci na Ukrajině vyplývá, že situace na východě země je napjatá, incidenty se soustřeďují na hranice mezi územím ovládaným povstalcí a vládními jednotkami Doněcké a Luhanské oblasti. Žalobce je toho názoru, že toto prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti dopadá i na civilní obyvatelstvo na celém území Ukrajiny. Nad rámec již uvedených porušených ustanovení správního řádu dále žalobce namítá, že žalovaná porušila i § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu. Pro vyhoštění žalobce z území České republiky tak nebyly splněny podmínky. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a současně žalované uložit povinnost k náhradě nákladů řízení.
4. Žalovaná navrhuje, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta, když žalobní body shledává neopodstatněnými. K uplatněným žalobním námitkám žalovaná odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní body svým obsahem odpovídají dříve uplatněným odvolacím námitkám, s nimiž se žalovaná již vypořádala.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

5. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 29. 11. 2018 v 11:00 hodin byl žalobce kontrolován hlídkou cizinecké policie v areálu A. B., kde vykonával práci řidiče nakladače. Žalobce na výzvu předložil cestovní doklad Ukrajiny s biometrickými prvky, číslo X, s vylepeným dlouhodobým vízem vydaným Polskou republikou, číslo X, typ D, počet vstupů „multiple“ na 180 dní. Žalobce na místě nepředložil žádný doklad, který by jej opravňoval k výkonu zaměstnání, a proto hlídka cizinecké policie nabyla důvodné podezření, že u žalobce existují okolnosti odůvodňující jeho vyhoštění dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Z toho důvodu byl žalobce v souladu s § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů zajištěn. Téhož dne bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění pro podezření z protiprávního jednání naplňujícího skutkovou podstatou vymezenou ustanovením § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, a protože bylo zjištěno, že již v minulosti bylo žalobci správní vyhoštění jednou pravomocně uloženo, bylo řízení o správním vyhoštění zahájeno též z důvodu dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců.
6. Při výsledku provedeném téhož dne žalobce uvedl mj., že je ženatý, jeho manželka je těhotná a jeho rodiče s žalobcem a jeho chotí bydlí ve společné domácnosti v domě na adrese X. Do České republiky poprvé přicestoval asi před 7 lety. V roce 2014 byl však vyhoštěn a od té doby až do zajištění se na území České republiky neobjevil. Mezitím pracoval v Polské republice na různých místech ve stavebnictví. Asi měsíc před zajištěním přicestoval z Polské republiky, jelikož tam dle jeho slov nebyla práce. Posléze začal pracovat v A. B. jako ošetřovatel skotu, což dělal i v den, kdy byl kontrolován hlídkou cizinecké policie. Tuto práci měl žalobci zprostředkovat blíže nespecifikovaný muž jménem V.. V A. B. žalobce pracoval na základě ústní dohody, žádnou smlouvu tedy nepodepisoval. Pracoval tam denně od 5:00 h do 14:00 h, přičemž za odvedenou práci mu měla být vyplácena odměna ve výši cca 70 – 80 Kč/hodinu. Doposud mu byla vyplacena pouze záloha ve výši 4 000 Kč, a to od V., který mu práci zprostředkoval. Všechny pracovní pomůcky (vidle, lopatu, traktor) měl žalobce na místě k dispozici. Na místě se rovněž nachází místnost, kde žalobce přespával. Pracovní úkoly žalobci zadával pan H. z A. B., který odvedenou práci kontroloval a zaznamenával žalobcovu docházku. Na otázku, zda žalobce vlastní povolení od úřadu práce, živnostenský list či zaměstnaneckou kartu, odpověděl žalobce negativně. Naopak souhlasně odpověděl na otázku, zda si je vědom toho, že se dopustil protiprávního jednání. Dle slov žalobce nežije v Evropské unii žádná osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost. Stejně tak v Evropské unii nemá žádné příbuzné či jiné rodinné vazby. Žalobce konečně během výsledku konstatoval, že mu není známa žádná překážka k vycestování z území České republiky. Žádné kulturní či sociální vazby na Českou republiku nemá a v domovském státě mu nehrozí žádné bezprostřední nebezpečí.
7. Správní orgán I. stupně poté usnesením dožádal Úřad práce ČR, který dne 19. 12. 2018 sdělil, že dle dostupných informací z centrální databáze cizinců Ministerstva práce a sociálních věcí nemá žalobce vydáno povolení k zaměstnání ani není přihlášen žádným zaměstnavatelem.
8. Správní orgán I. stupně usnesením dožádal též A. B. s otázkou, od kdy, na jakém základě a na jaké pracovní pozici je žalobce v družstvu zaměstnán. Dne 12. 12. 2018 předseda A. B. Ing. H. odpověděl, že žalobce je pracovníkem společnosti C. s.r.o., s níž má A. B.

uzavřenou rámcovou smlouvou o spolupráci na provádění zemědělských prací. Předseda A. B. doložil v příloze odpovědi též kopii předmětné rámcové smlouvy, fakturu vystavenou společností C. s.r.o. A. B. a evidenci docházky žalobce do zaměstnání.

9. K posouzení existence možných překážek pro vycestování žalobce do země původu si správní orgán I. stupně vyžádal podle § 120a zákona o pobytu cizinců od OAMP závazné stanovisko. Z tohoto závazného stanoviska ze dne 9. 1. 2019, č. j. KRPS-358748/ČJ-2018-010023-SV (dále jen „závazné stanovisko OAMP“) vyplynulo, že vycestování žalobce je možné. OAMP vyhodnotil na základě výpovědi žalobce a na základě okolností jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, že žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí újma vykonáním trestu smrti či nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. OAMP též dospěl k závěru, že žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Zakarpatská oblast, odkud žalobce pochází, není dle závazného stanoviska zasažena střety ukrajinských vládních vojsk a povstalců ze stran separatistů. Politickou a zejména bezpečnostní situaci v oblasti lze považovat za natolik uspokojivou, aby umožňovala bezpečný návrat žalobce do vlasti. Současně žalobce nelze považovat za osobu zranitelnou, tedy v pokročilém věku života, či strádající závažným onemocněním. Jde o osobu, která je schopna se o sebe v dostatečné míře postarat.
10. Dne 27. 1. 2019 vyrozuměl správní orgán I. stupně žalobce (prostřednictvím jeho právního zástupce JUDr. P. N., od nějž správní orgán I. stupně již dne 7. 12. 2018 obdržel informaci o zastoupení žalobce doloženou plnou mocí), o ukončení shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci a o procesních právech žalobce podle § 36 správního řádu.
11. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 25. 2. 2019 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 9 zákona o pobytu cizinců a současně byla stanovena doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 2 roky. Lhůta k vycestování z území České republiky byla stanovena do 14 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Samostatným rozhodnutím vydaným téhož dne, č. j. KRPS-358748-28/ČJ-2018-010023-SV (dále jen „rozhodnutí o nákladech řízení“), byla žalobci podle § 79 odst. 5 správního řádu uložena povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 11. 3. 2019 odvolání se shodnou argumentací, jakou nyní předkládá v žalobě. Ve věci rozhodnutí o nákladech řízení žalobce využil opravného prostředku rovněž a téhož dne podal odvolání i proti tomuto rozhodnutí, s prvostupňovým rozhodnutím ve věci samé akcesoricky spojenému.
12. Po postoupení věci žalované si tato vyžádala změnu nebo potvrzení dříve vydaného závazného stanoviska OAMP ministrem vnitra, který stanovisko OAMP o možnosti vycestování žalobce zpět do vlasti potvrdil. Vzhledem k doplnění správního spisu o potvrzující závazné stanovisko byl žalobce vyrozuměn o možnosti se k tomuto podkladu vyjádřit, čehož žalobce využil a dne 30. 8. 2019 reagoval podáním, v němž uvedl, že absolutně nesouhlasí se závěrem o možnosti vycestovat do své domovské země.
13. Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že nalézací správní orgán vydal prvostupňové rozhodnutí v souladu s právními předpisy a na základě správných a jednoznačných skutkových zjištění, která byla podložena dostatečnými podklady.

Vytýkané protiprávní jednání žalobce bylo správně definováno jako naplňující skutkovou podstatu vymezenou ustanoveními § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 9 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná uvedla, že zjištěné okolnosti nesvědčí pro závěr, že žalobce byl vyslán údajným polským zaměstnavatelem na pracovní cestu na území České republiky, neboť již ze samotného vyjádření žalobce je zřejmé, že z Polska vycestoval právě z důvodu, že tam již nenašel pracovní uplatnění. K odvolací námitce žalobce týkající se politické a bezpečnostní situace na Ukrajině poukázala žalovaná na potvrzující závazné stanovisko, v němž ministr vnitra konstatoval, že vycestování žalobce na Ukrajinu je možné. K přiměřenosti vyhoštění a délky zákazu vstupu na území Evropské unie žalovaná uvedla, že stanovenou dobu 2 let nepovažuje za nepřiměřenou. Žalovaná s ohledem na výše uvedené dospěla k závěru, že se správní orgán I. stupně nedopustil žalobcem namítaných nezákonností.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou.
15. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, neshledal.
16. Soud o věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce svůj původní požadavek na jeho nařízení posléze přehodnotil a na nařízení jednání již netrval, a žalovaná svůj souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání vyjádřila výslovně spolu s vyjádřením k žalobě.

Posouzení žalobních bodů

17. Žaloba není důvodná. Při posouzení věci soud vyšel zejména z následující právní úpravy.
18. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání [...]“.
19. Podle § 89 odst. 1 zákona o zaměstnanosti zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 327/2017 Sb. (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) „[c]izinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak.“
20. Podle § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti „[c]izinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.“
21. Podle § 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti „[p]ovolení k zaměstnání se vyžaduje i v případě, má-li být cizinec, jehož zaměstnavatelem je zahraniční subjekt, svým zaměstnavatelem na základě smlouvy s českou právníčkou nebo fyzickou osobou vyslán k výkonu práce na území České republiky k plnění úkolů vyplývajících z této smlouvy.“
22. Podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti „[p]ovolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona

nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.“

23. Soud se předně zabýval namítanou nesprávností potvrzujícího závazného stanoviska jakožto podkladového rozhodnutí, jehož zákonnost je oprávněn posoudit podle § 75 odst. 2 s. ř. s. tehdy, pokud jím není sám vázán a pokud zákon neumožňuje žalobci napadnout je samostatnou žalobou ve správním soudnictví. Žalobce zcela odmítá závěry, k nimž dospěl ministr vnitra v potvrzujícím závazném stanovisku, a setrvává na názoru, že válečný konflikt v Luhanské a Doněcké oblasti zasahuje i další místa Ukrajiny a rovněž oblast, kde žalobce žije. K tomu soud uvádí, že potvrzující závazné stanovisko (stejně jako závazné stanovisko OAMP) splňuje veškeré náležitosti závazného stanoviska, je srozumitelné a určité, je z něj zjevné, jak nadřízený dotčený orgán otázku možnosti vycestování žalobce posoudil a jakými úvahami byl veden. V obou závazných stanoviscích není nijak zpochybňováno tvrzení žalobce, že situace na východě Ukrajiny je napjatá. Současně však je také uvedeno, že bezpečnostní incidenty se soustřeďují k tzv. linii dotyku. Závěr potvrzujícího závazného stanoviska je tak jednoznačný a plyne z něj, že Zakarpatská oblast, z níž žalobce pochází, není nijak zasažena střety ukrajinských vládních vojsk a povstalců ze stran separatistů. V této západní části Ukrajiny ani předešlé události nedosáhly takových rozměrů, aby mohla být bezpečnost žalobce v případě návratu ohrožena. Život v těchto místech probíhá bez vážnějších problémů, jsou zajišťovány potřebné veřejné služby, jakož i činnost správních orgánů. Nadto ministr vnitra dodal, že sám žalobce výslovně uvedl, že mu není známa žádná překážka k vycestování z České republiky a v návratu do jeho domovského státu. Ve spise je současně založena podrobná zpráva o situaci v zemi vydaná ke dni 25. 4. 2020.
24. Žalobce nad rámec toho, co je obsaženo ve zprávě, z níž vycházel ministr vnitra, a co uvedla žalovaná, tvrdí, že události na východě země ovlivňují celou Ukrajinu. Soud souhlasí s tím, že vnitrostátní konflikt do jisté míry ovlivňuje situaci v zemi, nicméně současně platí, že podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[v]ycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam brozilo skutečné nebezpečí.“. Podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců „[z]a skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.“. Skutečným nebezpečím ve smyslu citované Úmluvy se rozumí nebezpečí mučení nebo podrobení nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu. Soud současně porovnal nynější tvrzení žalobce s tím, co vypověděl před správním orgánem I. stupně. Z výpovědi, která probíhala za přítomnosti tlumočníka, žalobce na konkrétní otázky vztahující se k bezpečnostní situaci v místě jeho bydliště na Ukrajině, včetně jeho subjektivních pocitů ve vztahu k návratu do vlasti odpovídal tak, že do České republiky neutíkal před válečným konfliktem, nebezpečí v místě, kde žije, mu nehrozí a válečným konfliktem není postižena ani jeho rodina. Z vlastních slov žalobce tak soud činí jednoznačný závěr, že se žalobce v případě návratu do země původu ničeho neobával, a tvrzení obsažená v žalobě považuje za zcela účelová s cílem odvrátit nucený návrat na Ukrajinu. Soud tedy neshledal tento žalobní bod důvodným, když tvrzení o tom, že vnitrostátní konflikt ovlivňuje celou Ukrajinu, neshledal jako důvod, na který by dopadal článek 3 Evropské Úmluvy shora citované.
25. Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců je důvodem pro

rozhodnutí o správním vyhoštění cizince skutečnost, že cizinec je na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Výkladem tohoto ustanovení se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, a to například v rozsudcích ze dne 27. 1. 2011, č. j. 7 As 98/2010-67, či ze dne 21. 12. 2012, č. j. 2 As 94/2012-26, přičemž v prvně zmíněném rozsudku dospěl k závěru, že z rozhodnutí o správním vyhoštění cizince podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců „*musí být jednoznačně seznatelné, zda cizinec a) byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo b) provozoval dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu, nebo c) bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal, nebo d) takové zaměstnání cizinci zprostředkoval, případně že svým jednáním naplnil několik z těchto skutkových podstat zároveň. Rozhodnutí správního orgánu, jímž se uděluje správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, obстоjí v testu přezkoumatelnosti tehdy, pokud v něm budou nejen srozumitelně a jednoznačně popsána skutková zjištění správního orgánu, ale pokud z něj bude zároveň dostatečně zřejmá právní kvalifikace jednání účastníka řízení, a to tak, aby z takového rozhodnutí bylo možné učinit jednoznačný závěr, kterou ze skutkových podstat, uvedených v předmětném ustanovení zákona o pobytu cizinců, jednání účastníka řízení naplnilo.*“ Těmto zákonným požadavkům napadené rozhodnutí vyhovuje.

26. K žalobním námitkám, že žalovaná nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a neopatřila si dostatečné podklady, zejména když se nezabývala eventualitou, že byl žalobce vyslán svým blíže nespecifikovaným polským zaměstnavatelem, který měl uzavřít dohodu se společností C. s.r.o., na území České republiky na pracovní cestu, soud konstatuje, že žalovaná vycházela z celé řady podkladů, které jsou součástí správního spisu. Soud nesouhlasí s žalobcem, že o skutkovém stavu panovaly významné pochybnosti, ani že skutkový stav nebyl zjištěn v potřebném rozsahu. Žalovaná se s totožnou odvolací námitkou žalobce podrobně v napadeném rozhodnutí vypořádala a žaloba v tomto ohledu nepředstavuje žádný argumentační posun. Žalobce tedy v žalobě nijak nepolemizuje s právním hodnocením žalované, ale znovu opakuje tytéž argumenty, které uplatňoval již v odvolání, přičemž přehlíží, že byly žalovanou vypořádány a jak byly vypořádány. Soud tak dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporu, přičemž žalovaná přihlédla ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu správního spisu nevyplynula žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobce, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit, žalobce pak žádnou takovou konkrétní skutečnost neoznačil a ve své námitce setrval jen v rozsahu, v jakém ji uvedl v odvolání.
27. Je nepochybné, že činnost, kterou žalobce vykonával na území České republiky, svým charakterem naplňovala znaky závislé práce. Žalobce totiž práci vykonával ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet (nikoliv svým jménem a na svůj účet), na základě pokynů, pod kontrolou a za odměnu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, Sb., nebo také rozsudek ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Ads 272/2016-53). Povaha práce měla spočívat zejména v ošetřování dobytka. Práci žalobci zadával předseda A. B. pan Ing. H., který odvedenou práci kontroloval a který evidoval žalobcovu docházku do zaměstnání. Za vykonanou práci měl žalobce slíbenou odměnu ve výši 80 – 90 Kč/h. Žalobce v žalobě nepopírá, ani v řízení před správními orgány nepopíral, že na území České republiky vykonával závislou práci, nicméně argumentuje tím, že tuto práci konal pro svého blíže nespecifikovaného polského zaměstnavatele. Z toho důvodu dle jeho názoru není správný závěr žalované o tom, že se

dopouštěl nelegálního výkonu práce.

28. Jediné povolení k pobytu i k zaměstnání bylo žalobci vydáno Polskou republikou (vízum typu „D“). Jde o národní dlouhodobé vízum, které jeho držitele opravňuje k pobytu na území Polské republiky a v souladu s čl. 21 odst. 1 a 2 a ve spojení s čl. 18 Úmluvy k provedení Schengenské dohody, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 265/2010, též k pobytu na území jiných členských států Evropské unie po dobu nejdéle tří měsíců během jakéhokoliv šestiměsíčního období. Vedle oprávnění k pobytu je s vízem spojeno i povolení k zaměstnání, které je ovšem omezeno na území státu, o jehož národní vízum jde (v daném případě tedy na území Polské republiky). Národní dlouhodobé vízum typu „D“ vydané Polskou republikou tak neopravňuje jeho držitele automaticky, vždy a ve všech případech k výkonu zaměstnání na území České republiky (polské povolení k zaměstnání nemá automaticky a bez dalšího účinky na území České republiky). Držitelem povolení k zaměstnání vydaného orgány České republiky (resp. tzv. zaměstnanecké karty) žalobce není, což bylo prověřeno dotazem na Úřad práce ČR, potvrdil to ostatně i sám žalobce.
29. Výkon závislé práce cizincem, který není občanem členského státu Evropské unie, na území České republiky je možný výlučně na základě platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance, modré karty nebo povolení k zaměstnání (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti). Povolení k zaměstnání se vyžaduje právě i v případě, má-li být cizinec, jehož zaměstnavatelem je zahraniční subjekt, svým zaměstnavatelem vyslán k výkonu práce na území České republiky na základě smlouvy s českou právnickou nebo fyzickou osobou k plnění úkolů vyplývajících z této smlouvy (§ 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti). Výjimku z tohoto pravidla představuje § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, podle něhož se nevyžaduje povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance ani modrá karta k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie.
30. Jak však žalovaná správně uvedla, zjištěné skutečnosti v daném případě nesvědčí tomu, že měl být žalobce vyslán polským zaměstnavatelem na území České republiky na pracovní cestu. Z vyjádření žalobce, které učinil v rámci výsledku před správním orgánem I. stupně, jasně plyne, že z Polska vycestoval z vlastní vůle z důvodu, že tam již nenašel pracovní uplatnění, přičemž nové zaměstnání si obstaral až po příjezdu na území České republiky prostřednictvím pana V., který mu práci zprostředkoval. Žalobce byl posléze při práci úkolován přímo panem Ing. H., předsedou A. B.. Žalobce ani nedoložil žádnou pracovněprávní smlouvu uzavřenou s údajným polským zaměstnavatelem, ani žádný jiný důkaz, který by existenci pracovněprávního vztahu s polským subjektem dokazoval. Žalobcovo tvrzení o tom, že byl vyslán z Polska na území České republiky na pracovní cestu, je tak v příkrém rozporu s tím, co v rámci výsledku vypověděl, a jeví se proto jako čistě účelové. Na základě těchto skutečností je závěr žalované o tom, že žalobce vykonával na území České republiky zaměstnání bez příslušného oprávnění, pročež byl zavdán důvod pro jeho vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, plně odůvodněn.
31. I kdyby – čistě hypoteticky – byl žalobce polským zaměstnavatelem vyslán k výkonu práce na území České republiky na základě smlouvy se společností C. s.r.o., potažmo přímo s A. B., nezbavovalo by to žalobce – jak soud uvedl shora – povinnosti obstarat si povolení k zaměstnání od krajské pobočky Úřadu práce. O aplikaci výjimky podle § 98 písm. k)

zákonu o zaměstnanosti by nebylo možné v dané věci uvažovat. O vyslání žalobce ve smyslu Směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. prosince 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb by se totiž mohlo jednat pouze v tom případě, pokud by byl žalobce údajným polským zaměstnavatelem dočasně vyslán k poskytování služeb do České republiky, avšak jakožto pracovní síla vykonávající svoji hlavní činnost u zaměstnavatele v Polsku, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se žalobce po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebude usilovat o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31, a dále též např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2020, č. j. 2 Azs 90/2020-14; ze dne 14. 5. 2020, 4 Azs 35/2020-20; či ze dne 4. 6. 2020, č. j. 4 Azs 98/2020-23). Dle soudu je ze všech okolností daného případu zjevné, že žalobce vykonávající závislou práci v A. B. u žádného polského zaměstnavatele ve státu jeho sídla v rozhodné období hlavní činnost nevykonával.

32. Soud tedy uzavírá, že žalobce nebyl na základě předloženého víza vydaného Polskou republikou oprávněn vykonávat práci pro A. B. na území České republiky, kde byl dne 29. 11. 2018 zajištěn hlídkou cizinecké policie. Výkon práce u tohoto subjektu byl podmíněn získáním příslušného povolení vydaného českými správními orgány. Žalobce však nebyl držitelem takového povolení, ani to netvrdí, takže vykonával závislou práci na území České republiky bez potřebného povolení k zaměstnání. Tímto naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 Azs 60/2017-13), a protože správní orgány již jednou pravomocně o vyhoštění žalobce z území České republiky pro obdobné porušení právních předpisů rozhodly, je správný rovněž závěr žalované o naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců. Žalobní bod je proto nedůvodný.
33. Žalobce dále pouze obecně namítá porušení § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu. Takové tvrzení nepovažuje soud za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. „*Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobkyně odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových*

dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“ (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená obecná tvrzení nedostála, neboť jde pouze o citaci ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Soud se jimi proto samostatně nezabýval.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

34. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost a ostatně je ani nepožadovala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. ledna 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně